

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Όταν ο Ιησούς βρέθηκε κάποτε καλεσμένος για φαγητό στο σπίτι ενός άρχοντα Φαρισαίου, μίλησε για την αρετή της ταπείνωσης, βλέποντας με ποιο τρόπο οι καλεσμένοι διάλεγαν τις πρώτες θέσεις στο τραπέζι. Έκανε μάλιστα τη σύσταση στον οικοδεσπότη να προσφέρει γεύμα στους φτωχούς, ανάπηρους, κουτσούς και τυφλούς, διότι τότε θα είναι ευτυχής, αφού δεν θα μπορέσουν να του το ανταποδώσουν. Θα ανταποδοθεί όμως, όπως του είπε, στην ανάσταση των νεκρών. Όταν τα άκουσε αυτά κάποιος από τους συνδαιτυμόνες, παρατήρησε: “Μακάριος όποιος πάρει μέρος στο τραπέζι της βασιλείας του Θεού”. Και ο Ιησούς, δοθείσης της ευκαιρίας, διηγήθηκε την εξής παραβολή:

«Ένας άνθρωπος ετοίμασε μεγάλο δείπνο και κάλεσε πολλούς. Όταν ήρθε η ώρα του δείπνου, έστειλε το δούλο του να πει στους καλεσμένους: “Ελάτε, όλα είναι πια έτοιμα”. Τότε άρχισαν, ο ένας μετά τον άλλο, να βρίσκουν δικαιολογίες. Ο πρώτος τού είπε: “Έχω αγοράσει ένα χωράφι και πρέπει να πάω να το δω. Σε παρακαλώ, θεώρησέ με δικαιολογημένο”. Άλλος τού είπε: “Έχω αγοράσει πέντε ζευγάρια βόδια και πάω να τα δοκιμάσω. Σε παρακαλώ, δικαιολόγησέ με”. Κι ένας άλλος τού είπε: “Είμαι νιόπαντρος και γι’ αυτό δεν μπορώ να έρθω”. Γύρισε ο δούλος εκείνος και τα περιέγραψε στον κύριό του. Τότε ο οικοδεσπότης, οργισμένος, διέταξε το δούλο του: “Πήγαινε γρήγορα στις πλατείες και στους δρόμους της πόλης και φέρε μέσα τους φτωχούς, τους ανάπηρους, τους κουτσούς και τους τυφλούς”. Όταν γύρισε ο δούλος τού είπε: “Κύριε, αυτό που πρόσταξες έγινε, και υπάρχει ακόμη χώρος”. Έδωσε εντολή πάλι ο κύριος στο δούλο: “Πήγαινε έξω από την πόλη, στους δρόμους και στα μονοπάτια, κι ανάγκασέ τους να έρθουν, για να γεμίσει το σπίτι μου. Γιατί σας βεβαιώνω πως κανένας από εκείνους που κάλεσα δε θα γευτεί το δείπνο μου”..... “Γιατί πολλοί είναι οι καλεσμένοι, λίγοι όμως είναι οι εκλεκτοί”» (Λκ. 14, 16-24/ Μθ. 22,1-10).

Η εξαίσια αυτή παραβολή προσφέρεται από την Εκκλησία στους πιστούς λίγο πριν από τα Χριστούγεννα, για να υπενθυμίζει την ανάγκη επάξιας συμμετοχής μας στο «εστιατόριο της υψηλοτάτης πτώχευσης» (ιερός Αυγουστίνος), ήτοι της Θείας Κοινωνίας, ώστε να μην συμπεριφερόμαστε αχάριστα στον οικοδεσπότη Χριστό και στην πρόσκλησή Του για αιώνια μακαριότητα και λύτρωση. Η αλληγορική σημασία της παραβολής είναι εξόχως σημαντική. Επισημαίνει τρεις κυρίως αλήθειες:

ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Ο Θεάνθρωπος ίδρυσε την Εκκλησία Του «ην περιποιήσατο δια του ιδίου αίματος» (Πράξ. 20,28). Καθένας που βαπτίζεται στο όνομα της Αγίας Τριάδος μπαίνει στα ανάκτορα της Εκκλησίας και γίνεται πολίτης του νέου κόσμου της Χάριτος, ενώ θα λάβει μέρος στους γάμους του εσφαγμένου Αρνίου Ιησού (Αποκάλυψη 19,9). Από τον καινούργιο και χαρισματικό κόσμο του Θεού μένουν οικειοθελώς έξω: (α) Την εποχή του Ιησού οι Ιουδαίοι, που αρνήθηκαν την Θεότητα Του και νόμιζαν ότι δικαιωματικά και χωρίς έργα μετανοίας θα σωθούν, και (β) σ’ όλη την ιστορία όσοι απορρίπτουν τη σάρκωση και Ανάσταση του Κυρίου.

Το μυστήριο των μυστηρίων, τη ΘΕΙΑ ΜΕΤΑΛΗΨΗ. Σε κάθε θεία Λειτουργία ο Χριστός, με το στόμα του ιερέα, μας καλεί να απολαύσουμε την «Ξενία Δεσποτική

και το αθάνατο τραπέζι», με σεβασμό, πίστη και αγάπη, λέγοντας: «Μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης, προσέλθετε». Ο Ιησούς μάς καλεί κάθε Κυριακή στο θειότατο δείπνο. Αλλά και στις μεγάλες γιορτές Χριστουγέννων και Πάσχα, και με την παραβολή που είδαμε, και με τον κατηχητικό λόγο του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, που λέγει: «Ο Μόσχος πολύς. Μηδείς εξέλθη πεινών. ΠΑΝΤΕΣ ΑΠΟΛΑΥΣΑΤΕ ΤΟΥ ΣΥΜΠΟΣΙΟΥ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ». Σοφά και αληθινά και ευτυχή λόγια, για όποιον τα κάνει πράξη και τα ζήσει με ταπείνωση.

Την ουράνια και αδιάδοχη πνευματική ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ. Και ο Θεοφύλακτος Βουλγαρίας καταλήγει: “Και ποιος άραγε είναι ο δούλος; Μα ο Υιός του Θεού, που ανέλαβε την μορφή του δούλου, έγινε άνθρωπος, και ως άνθρωπος απεστάλη εις τα ανθρώπινα. Πρόσεξε μάλιστα το ότι δεν είπε απλώς ‘δούλον’, αλλά με το άρθρο: ‘τον δούλο του’, αυτόν που κυρίως τον ευαρέστησε (τον Θεό Πατέρα) και υπηρέτησε αξίως, κατά το ανθρώπινον. Διότι όχι μόνο ως Υιός και Θεός είναι αγαπητός σε όλα στον Πατέρα, αλλά και ως άνθρωπος, αποκλειστικά Αυτός, αναμαρτήτως, κάθε θέληση και εντολή του Πατέρα εξεπλήρωσε και ‘πάσαν δικαιοσύνην’. Την ώρα δε του δείπνου απεστάλη (σε μας), δηλαδή στον καθορισμένο και κατάλληλο από το Θεό καιρό (ότε ήρθε το πλήρωμα του χρόνου). Άλλωστε δεν υπήρξε επιτηδειότερος καιρός σωτηρίας, από εκείνη τη βασιλεία του Καίσαρα Αυγούστου, κατά την οποία, η κορυφωθείσα κακία, έπρεπε να καθαιρεθεί” (123, 933) [βλ. ‘Η Καινή Διαθήκη’, Ελληνικής Βιβλικής Εταιρίας, 2003 - ‘Ο Χριστός και ο καινούριος κόσμος του Θεού’, Νικολάου Νευράκη, 1989 - ‘Υπόμνημα εις το κατά Λουκάν Ευαγγέλιον’, Παν. Τρεμπέλα, εκδ. Ο Σωτήρ, 1995).